

Llibre de les meditacions

Feliu Formosa

Meditació última

Sóc amic de la tarda d'hivern que em disposa a un poema
que no pot ésser escrit. Sóc amic de la idea perduda,
de l'inútil esforç perquè sonin uns mots dins la vall
que m'ha fet com sóc ara i del clos de la qual surto poc.
Mentre torno a estimar l'enyorança de l'adolescent
que vaig ésser llavors que de Mozart ben poc en sabia,
sóc amic de la tarda d'hivern que em disposa al poema.
És difícil salvar les fronteres del pur exercici
i comprendre el llenguatge atzarós dels objectes inerts.
Innombrables vegades he vist el castell que domina
unes terres on fou conreat aquest gest de la mà
que acarona la pedra escalfada, la terra dels avis,
tot sabent que el desig d'imitar-lo amb paraules ritmades
no seria acomplert. Sóc amic de la tarda d'hivern.
Sóc amic de les notes que obliden un cor massa gràvid
i de totes les coses que són més enllà dels meus límits.
Sóc amic de la tarda d'hivern que em disposa al poema
i he sabut finalment que el poema mateix no pot ser.